

de stabiliteit van een dubbele paraslee

Als bezoeker van diverse nationale en internationale vliegerfestivals doet het mij goed dat er regelmatig enkele vliegers aan het zwerk te zien zijn van Hollands ontwerp.

Bij weinig wind komen stevast de Genki's van (ontwerp Nop Velthuisen) uit de hoezen. Het is verbazend om te zien hoe deze vlieger bij bijna geen wind dan mooi staat te wezen.

Neemt de wind maar iets toe dan zie je overal de dubbele parasleeën (in het Engels "powersled" genoemd) het luchtruim vullen.

Het ontwerp van de dubbele paraslee stamt uit een ver verleden en is een ontwerp van Jan Pieter Kuil. Dat ontwerp had geen ondersteunende stokken. Bij iets meer wind knakten de kokers van dat ontwerp en was het afgelopen. John Verheij heeft deze dubbele paraslee verder ontwikkeld en sterk vergroot met zes staanders erin. Door de ondersteuning van de kokers met deze staanders is het windbereik heel groot geworden. Na publicatie in ons lijfblad VLIE-

GER en latere herpublicatie in Kitelines (Amerikaansblad dat helaas niet meer bestaat) zie je deze vlieger heel vaak op festivals vliegen. De dubbele paraslee is bij uitstek de vlieger die til-vermogen levert om lijnelementen te presenteren.

Tegenwoordig doe ik in de neusrand van de buitenste kokers een 2 mm fiberstaafje (zogenaamde uithouders). Als de wind wegvalt of als bij onrustige wind de vlie-

ger een sterke zijdelingse beweging ondergaat, klappen de kokers zonder de geplaatste uithouders dicht en blijven vaak te lang dicht. De vlieger blijft dan sterk scheef hangen en herstelt heel moeilijk. De kokers blijven door de uithouders veel langer open of openen hiermee veel gemakkelijker en de vlieger komt weer heel snel recht voor zijn lijn. Opvallend is echter dat je de dubbele

anker gingen in het druk bezette vlieger-veld driften. De parasleeën uitgerust met een dergelijk anker herstelden zich niet of zeer moeizaam, maar zeker langzamer. Onze dubbele paraslee zwaaide even goed maar herstelde zijn positie veel sneller. Je zag dan ook herhaaldelijk dat de met anker voorziene slee erg dicht bij die van ons kwam. Het anker werkte het terugkeren naar de stabiele positie sterk tegen.

Het sterke punt van John zijn ontwerp is dat er maar drie toomlijnen aan zitten en dat een staart in de vorm van een koker absoluut niet nodig is. Ik verdenk sommige mensen ervan dat men juist de stabiele paraslee gekozen heeft omdat ze een grote lange tunnelstaart (kokerstaart) in de lucht willen hebben. Het geeft zeker niet meer stabiliteit, dat geldt wel voor andersoortige vliegers maar hier niet. Dus eigenaren van dubbele parasleeën probeer het eens zonder anker maar zorg wel bij de start dat de drie toomlijnen niet gedraaid aan een ring zitten want bij de kleinste afwijking zal hij naar rechts of links trekken en dat is ook niet met een anker te corrigeren. Hangt de paraslee iets naar links dan de linker toom frac-

tioneel innemen of de rechter toom bij naar rechts hangen. Ga niet eerder vliegen alvorens het scheefhangen gecorrigeerd is. We moesten tot onze spijt constateren dat onze summiere aanwijzing bij een buurman niet werd opgevolgd en natuurlijk telkens aanvaringen gaf.

Herman van den Broek, Maarssen.

paraslee steeds meer ziet met een koker-vormig anker als staart. Buiten het feit dat een staart aan een vlieger op een festival regelmatig tot aanvaringen leidt hebben John en ik geconstateerd dat bij harde onregelmatige wind deze staart tegenwerkt.

Zo was op het vliegerfeest in Kamen Duitsland een harde zeer onregelmatige wind met uitschieters naar 6 Beaufort. Alle dubbele parasleeën met en zonder